

Arrest

nr. 300 253 van 18 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 11 juli 2023 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald 25 augustus 2023

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 december 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren in het dorp Shirgar, subdorp Barkunda, in het district Kama van de provincie Nangarhar en hebt hier ook heel uw leven gewoond. U bent tot de achtste graad naar school geweest.

Uw oudere broer R.(...) werkte voor de politie. Uw broer was eerst gestationeerd in Kabul, en u was niet op de hoogte van zijn job. Vijf à zeven maanden nadat uw broer werd getransfereerd naar Damaan, een plaats dicht bij uw dorp, ontdekten u en de andere dorpelingen welke job uw broer werkelijk deed. Hierop benaderden de taliban uw vader en zeiden ze hem dat uw broer moest stoppen met zijn werk. Vier maanden voor uw vertrek zonden de taliban ook een brief naar uw huis waarin ze eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk. Uw broer weigerde dit echter en uw vader werd opnieuw benaderd door de taliban. Ditmaal zeiden ze dat uw broer moest stoppen en dat zowel hij als u zich bij hen moesten aansluiten. Een dag voor uw vertrek overvielen de taliban uw huis. U en uw broer waren niet thuis waardoor ze u niet konden vinden. Ze lieten nog een brief achter waarin ze u en uw broer ter dood veroordeelden. U verliet de volgende dag, in asad 1398 (juli/augustus 2019) Afghanistan samen met uw broer R.(...). Onderweg raakte u uw broer kwijt. U bent na ongeveer een jaar reizen in België aangekomen en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2020. Na jullie vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog naar jullie huis en vroegen ze uw vader naar u en uw broer.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de taskara van uw broer, uw schoolrapporten, foto's van uw broer, de bankkaart van uw broer, twee dreigbrieven van de taliban, kopieën van de politiekaart van uw broer een certificaat, brieven van het werk van uw broer en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op 1 november 2004 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 01/01/1999. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 29 september 2020 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 24 september 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn en dit bovendien ook nog blijft volhouden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS, p. 4), doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De taskara die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. U poneerde voor het CGVS dat u volgens uw taskara zestien was toen u hier asiel aanvroeg en oppert dat u misschien zeventien bent binnen een paar maanden (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara zou u elf jaar geweest zijn in 1394 (= 2016), wat maakt dat u bij uw aanvraag in 2020 zelfs maar vijftien jaar zou geweest zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Hetzelfde kan gezegd worden over uw schoolrapport, dat bovendien weliswaar stelt dat u in de achtste graad zit in het jaar 1398 (2019/2020), maar uw leeftijd niet bevat en bijgevolg ook niet kan dienen als bewijs hiervan. Dat uw geboortjaar op

basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2004 naar 1999, dus wel vijf jaar verschil uitmaken en dat uw verklaringen niet overeenstemmen met wat uw identiteitsdocument zegt, zijn bijzondere negatieve indicaties voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u een broer hebt die bij de politie zou hebben gewerkt. Zo dient er al eerst te worden opgemerkt dat er u op de dag van uw asielaanvraag al werd gevraagd naar uw familie en u toen niet sprak over 'R.(...)', maar over 'R.(...)i.(...)' (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Ook uw verklaringen over het profiel van uw broer kunnen hoegenaamd niet overtuigen. U beweert dat uw broer voor de politie werkte, maar gevraagd om te vertellen over het werk van uw broer blijven uw verklaringen over het werk van uw broer zeer vaag, met name dat hij werkte voor de politie, gestationeerd was ver van huis, alleen uw ouders ervan op de hoogte waren en uw broer werd overgeplaatst dicht naar uw huis, waarna mensen zijn job ontdekten (CGVS, p. 11). Op het merendeel van de vragen die u gesteld worden, blijft u zeer vaag in uw antwoorden: uw broer zou bijvoorbeeld 'sinds heel lang geleden' werken bij de politie (CGVS, p. 12), of beweert u het allemaal niet te weten (CGVS, p. 12-13). Met dergelijke vage en algemene verklaringen over het werk van uw broer, terwijl u meermaals wel de kans kreeg om over zijn werk te vertellen, maakt u het profiel van uw broer als lid van de politie niet aannemelijk.

Bovendien is wat u wel weet, ook absoluut niet overtuigend. Zo wordt u eerst meermaals gevraagd wat u nog meer weet over de job van uw broer, wat hij deed en waar hij werkte, maar komt u niet verder dan te stellen dat hij ver weg werkte, dan werd overgeplaatst en dichtbij werkte (CGVS, p. 12). Nochtans kan u later wel vertellen dat uw broer in Kabul was gestationeerd en werd overgeplaatst naar Damaan (CGVS, p. 13). Uw broer zou u dit hebben verteld toen jullie samen onderweg waren (CGVS, p. 13). Als u hier echter daadwerkelijk met uw broer over zou hebben gepraat, kan er van u verwacht worden dat u hier verder over weet uit te weiden, en dat kan u absoluut niet. U had overigens al eerder gezegd niet te hebben gepraat met uw broer over zijn job (CGVS, p. 12). U wordt eveneens gevraagd waarom uw broer bij de politie is gaan werken en pretendeert te weten dat dit was omdat hij voor zijn land en de mensheid wilde werken en de familie wilde helpen. U kan echter niet duiden hoe u dit weet, maar geeft hiernaar gevraagd het nietszeggende antwoord dat het uw broer was en iedereen ambities en dromen heeft. U stelt echter vervolgens er nooit met uw broer over te hebben gesproken en wordt nogmaals gevraagd hoe u het dan juist wist, voor u, in tegenstelling tot wat u eerder liet uitschijnen, plots stelt dat het waarschijnlijk zo was (CGVS, p. 12). Opnieuw slaagt u er dus niet in om coherente verklaringen af te leggen over het werk van uw broer en wat u ervan wist.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw broer blijkt eveneens uit de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over hoe u zelf wist over het werk van uw broer. U situeert dit moment namelijk in de tiende maand van 1397, en beschrijft hoe u terugkwam van uw school, naar het veld ging en okra's begon te oogsten, en u toen hoorde hoe uw vader tegen uw moeder zei dat uw broer voor de politie werkte en de Taliban wilde dat hij hiermee zou stoppen en zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 18-19). U had nochtans eerder uitgelegd dat okra's werden geoogst in de maand hamal (CGVS, p. 7), de eerste maand volgens de Afghaanse kalender. Gewezen op uw tegenstrijdigheid, vraagt u nog eens eerst wat er juist bedoeld werd, voor u beweert dat de vraag ging over wanneer de dreigbrief werd geleverd (CGVS, p. 19). Deze poging tot verschoning kan hoegenaamd niet overtuigen. U zou de eerste dreigbrief weliswaar in de eerste maand van 1398 hebben ontvangen, dit verklaart echter niet waarom u dan opeens over de tiende maand van 1397 zou spreken. Bovendien was de vraag die u gesteld werd zeer duidelijk, met name om te vertellen over het moment dat u hoorde dat uw broer voor de politie werkte en beschrijft u zelf ook in uw antwoord dat u hoorde hoe uw vader info doorgaf aan uw moeder over het feit dat uw broer bij de politie werkte (CGVS, p. 18-19).

U legt wel documenten neer van het werk van uw broer, maar de politiekaart, het certificaat en de brieven die u neerlegt van het werk van de man van wie u beweert dat het uw broer is, betreffen slechts kopieën (document 8, 9 en 10). Hierbij dient al eerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een

ondersteunende waarde hebben om geloofwaardige verklaringen, quod non, kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet volstaan om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen. Het is bovendien bevreemdend dat u niet eens blijkt te weten wat er in deze documenten staat. Zo wordt er u gevraagd naar de hoogst behaalde rang van uw broer, maar beweert u helemaal niets van deze rangen te kennen. Erop gewezen dat dit te lezen valt op de politiekaart van uw broer, poneert u deze documenten niet eens gelezen te hebben omdat u ze nog maar net hebt ontvangen (CGVS, p. 14). Aan dit excuus kan maar weinig geloof worden gehecht, gezien uit de enveloppe die u neerlegt blijkt dat deze documenten al op 1 maart 2021 naar u werden verstuurd (documenten 11), en zelfs indien u deze documenten maar net zou hebben ontvangen, er van u verwacht kan worden dat u enige interesse vertoont in het werk van uw broer, wat de aanleiding zou zijn geweest van uw problemen, en deze documenten ook bekijkt. Bovendien valt op deze politiekaart ook te lezen dat de einddatum ervan 04/06/1397 (26 augustus 2018) is, terwijl u beweert dat uw broer ook hierna nog voor de politie werkte, tot aan jullie vertrek uit Afghanistan in Asad 1398 (juli/augustus 2019) (CGVS, p. 16, p. 17). De taskara die van uw broer zou zijn, dateert dan weer van 15/03/1391 en stelt dat het beroep van uw broer student zou zijn (document 3), terwijl u eveneens documenten neerlegt van uw broer waar uit blijkt dat uw broer al zijn politieopleiding volgde tussen 24/10/1390 en 14/02/1391 (document 9). Het is dan toch wel vreemd dat de taskara van uw broer zijn beroep niet vermeldt. U legt daarbij ook foto's neer van uw broer (document 5), maar kan niet vertellen in welke omstandigheden deze foto's werden genomen (CGVS, p. 15). Uw gebrek aan interesse – u zou niet eens de moeite hebben gedaan om aan uw vader te vragen wat er op deze foto's staat maar gewoon hebben gevraagd naar bewijzen die te maken hebben met uw broer (CGVS, p. 15) – is wederom bevreemdend. U legt ook nog een bankkaart neer die van uw broer zou zijn. Deze bankkaart bevat wel de naam R.(...), maar er kan op basis van deze kaart niet worden afgeleid of dit daadwerkelijk om de bankkaart van uw broer gaat of dat hij daadwerkelijk voor de politie werkte. Uit voorgaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat u een broer zou hebben die werkzaam was bij de politie.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw broer, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde gevolgen hiervan voor u. Uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw broer zijn bovendien ook niet coherent. Gevraagd welke andere incidenten er gebeurden in de periode tussen dat jullie de eerste brief en de tweede brief kregen, antwoordt u dat er niets gebeurde (CGVS, p. 20). U had nochtans eerder verklaard dat uw vader weldegelijk in deze periode zou zijn benaderd door de taliban (CGVS, p. 17) en er moet u expliciet naar gevraagd worden voor u kan zeggen dat dit inderdaad zo was (CGVS, p. 20). Daarbij komt ook nog dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel vermeldde dat uw vader werd benaderd voor u de eerste brief kreeg van de taliban (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl u aan het CGVS beweert dat uw vader werd benaderd door de taliban voor jullie de eerste brief kregen én in de periode tussen de eerste en de tweede brief (CGVS, p. 17). Het is uitermate vreemd dat u het naliët dit incident bij DVZ te vermelden, zeker omdat de taliban bij dit incident, in tegenstelling tot het vorige incident, expliciet naar u verwees en eiste dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 17).

U slaagt er verder niet in om een duidelijk beeld te scheppen van hoe vaak uw vader nu juist benaderd werd, en beweert hierover niets specifiek te weten (CGVS, p. 19). U verklaart echter omwille van deze problemen het land te hebben verlaten, dan kan er van u verwacht worden dat u hierover met uw familie heeft gepraat en u deze informatie ook weet. U kon bovendien weldegelijk over een aantal incidenten vertellen waarbij uw vader werd benaderd. Dat u er dan ook niet in slaagt om te antwoorden op de vraag van hoeveel incidenten waarbij uw vader werd benaderd u zelf weet op de hoogte bent, en u zich ervan af maakt met de vage verklaring dat u gewoon weet dat hij verschillende keren werd benaderd en verbaal werd bedreigd (CGVS, p. 19), toont nog maar eens dat u zich van den domme houdt en plaatst uw asielrelaas verder op losse schroeven.

U zou bovendien omwille van deze problemen samen met uw oudere broer R.(...) Afghanistan zijn uit gevlucht. Het is dan toch opvallend dat, toen u op de dag van uw verzoek om internationale bescherming al werd gevraagd naar uw familie, u eerst al niet spreekt over een R.(...), maar in de plaats R.(...)i.(...) vermeldt, en u diens woonplaats situeert in uw dorp Barkunda (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Dit is toch uitermate vreemd gezien u aan het CGVS beweert de huidige woonplaats van uw oudere broer helemaal niet te weten en hem te zijn kwijtgeraakt tijdens uw reis (CGVS, p. 11). Dat u ook over de verblijfplaats van uw broer geen coherente verklaringen weet af te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De taskara van uw vader heeft louter betrekking op zijn identiteit, een element dat hier momenteel niet ter discussie

staat. Wat betreft de dreigbrieven die u en uw broer zouden hebben gekregen van de taliban, dient er nogmaals op gewezen te worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben om geloofwaardige verklaringen, quod non, kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet volstaan om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de

taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheids-medewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4 §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van problemen met de taliban en hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten *“omdat [ze] zelf de vervolger zijn”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheids-beginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Vooreerst verwijt verzoeker de commissaris-generaal dat hij geen rekening heeft gehouden met een aantal elementen, namelijk: het feit dat hij laaggeschoold is, het feit dat hij zeer jong is, de tewerkstelling van zijn broer voor het leger, *“Gedwongen rekrutering van door de barbaren”*, en de wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders uit Europa. Verzoeker haalt persoonlijke getuigenissen van andere Afghanen aan en citeert landeninformatie.

Verzoeker verwijst voorts naar de stelling van de commissaris-generaal die oordeelt dat de uitslag van het leeftijdsonderzoek zijn geloofwaardigheid ernstig aantast. Verzoeker meent hierover dat de commissaris-generaal vooringenomen was bij zijn onderzoek. Hij herhaalt dat hij zijn leeftijd niet kent, maar deze aangaf zoals vermeld op zijn taskara. Onder verwijzing naar het rapport *“Afghanistan: Tazkera passports and other ID documents”* van Landinfo benadrukt verzoeker dat de leeftijd vermeld op de taskara is gebaseerd op hoe je eruit ziet en een geschatte leeftijd weergeeft op het moment dat de taskara is uitgegeven.

Verder volhardt verzoeker in het werk van zijn broer bij de politie en gaat hij in op de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen hierover.

Hij citeert uit verschillende rapporten en stelt dat hij net als 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. De wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan is volgens hem een nieuw element waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Verzoeker meent dat, mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou zijn teruggekeerd. Het feit dat hij één jaar rondloopt op zoek naar bescherming zou het bewijs zijn dat hij niet kan terugkeren. De terugkeerders worden door de taliban ook beschouwd als ongelovigen. Ook personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ lopen in Afghanistan een verhoogd risico op vervolging, wat blijkt uit talrijke bronnen. Jonge Afghanen die jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een dergelijk verblijf is het volgens verzoeker onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat er sprake is van acute ondervoeding in Afghanistan en verwijt hij de commissaris-generaal dit element niet te hebben onderzocht. Hij verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin er bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief wel degelijk rekening werd gehouden met de voedselcrisis en met de acute ondervoeding en is van mening dat deze rechtspraak naar analogie mag worden toegepast bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert vervolgens opnieuw uit verschillende bronnen. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij thans niet beschikt over informatie omtrent terugkeerders uit Europa.

Vervolgens citeert verzoeker uit het *“Amnesty International Report 2021/22”* en geeft hij aan dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker nog naar rapporten waarvan hij de weblinks vermeldt (Amnesty International, ECOI, Nansen Refugee, Youtube, Unicef, RD.nl, RTLnieuws, NYTimes).

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar §39 van het arrest Elgafaji over de 'sliding scale'.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 15 mei 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023.

3.2. Op 25 mei 2023 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, samen met verschillende loonbrieven.

3.3. Op de zitting van 26 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota neer, samen met verschillende loonbrieven, een huurovereenkomst voor een appartement in Antwerpen, een inschrijvingsformulier voor een taalopleiding Nederlands en een e-mail van zijn leerkracht Nederlands.

3.4. Na de zitting van 26 mei 2023 wordt vastgesteld dat verzoeker op 3 mei 2022 een bundel niet-geïnventariseerde, onvertaalde documenten aan de Raad heeft overgemaakt met begeleidende brief van verzoekers procedurebegeleider in het opvangcentrum. In deze brief wordt vermeld dat verzoeker graag een aantal documenten zou willen toevoegen aan zijn dossier.

Een aantal van deze documenten bevindt zich reeds in het administratief dossier. In casu lijken deze documenten allemaal originele stukken te zijn, daar waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker slechts kopieën voorlegt.

In het kader van een goede rechtsbedeling en de rechten van verdediging, oordeelt de Raad bij tussenarrest nr. 291 707 van 11 juli 2023 dat het passend voorkomt om deze stukken in het debat te brengen. Daartoe worden de debatten heropend en wordt een nieuwe terechtzitting voorzien op 25 augustus 2023.

3.5. De verwerende partij maakt op 9 augustus 2023 een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt, waarbij zij via een consulteerbare weblink verwijst naar: UNAMA *"Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan"* van juni 2023.

3.6. Via aanvullende nota van 23 augustus 2023 worden door verzoeker eensluidende vertalingen overgemaakt *"van de stukken die al in het dossier aanwezig zijn"*.

3.7. Ter terechtzitting van 25 augustus 2023 legt verzoeker het geheel van originele stukken, alsook een gedeeltelijke vertaling ervan, via aanvullende nota neer.

Deze documenten worden grondig toegelicht en besproken door beide partijen, ook door de verwerende partij die op 22 augustus 2023 de originele stukken is komen inkijken op de Raad.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. De verwerende partij heeft bij aanvullende nota's van 15 mei en 9 augustus 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de taliban omdat zijn broer werkzaam zou zijn geweest bij de voormalige Afghaanse nationale politie. Nadat in 2019 zijn broer zou hebben geweigerd om te stoppen met zijn werk, zouden de taliban vervolgens hebben geëist dat verzoeker en zijn broer zich bij hen aansloten. Toen zij hier geen gevolg aan gaven, zouden ze ter dood zijn veroordeeld.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met documenten; aanvullende nota's verzoeker van 25 en 26 mei 2023 alsook van 23 en 25 augustus 2023).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van

overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid. (AD CGVS, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan Afghaanse documenten, zoals aan de drie taskara's die verzoeker voorlegt, maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verder blijkt dat de leeftijd zoals door verzoeker verklaard en aangegeven op zijn taskara (AD CGVS, bijlage 26; verklaring DVZ, punt 4; NPO, p. 4; map met documenten) sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van dit leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 24 september 2020, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,5 jaar oud was. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

De vertaling van zijn taskara duidt verder aan dat de opgegeven leeftijd is gebaseerd op verzoekers fysieke verschijning op het moment van afgifte en dus enkel op zicht werd vastgesteld. De voorgelegde taskara kan, mede gelet op de inhoud en de relatieve bewijswaarde ervan, in casu dan ook niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek.

Verzoekers schoolrapport heeft enkel betrekking op zijn schoolcarrière en staat hier niet ter discussie. Verder vermeldt dit document enkel dat hij in de achtste graad zit in het jaar 1398 (2019/2020), maar bevat het verder nergens zijn leeftijd of geboortedatum zodat dit schoolrapport niet kan dienen ter ondersteuning van zijn beweerde leeftijd.

Ter terechtzitting van 25 augustus 2023 wordt verzoeker gevraagd hoe hij de originele documenten heeft verkregen die verband zouden houden met de werkzaamheden van zijn broer als politieagent. Hij verklaart dat hij na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal van 16 maart 2022 contact heeft opgenomen met zijn vader en dat zijn vader via de post veel documenten die zijn broer had achtergelaten, heeft opgestuurd. Hij stipt hierbij aan dat deze stukken afkomstig zijn van verschillende instanties en personen.

Wat betreft de voorgelegde politiekaart wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker niet blijkt te weten wat er in dit document staat: *“Zo wordt er u gevraagd naar de hoogst behaalde rang van uw broer, maar beweert u helemaal niets van deze rangen te kennen. Erop gewezen dat dit te lezen valt op de politiekaart van uw broer, poneert u deze documenten niet eens gelezen te hebben omdat u ze nog maar net hebt ontvangen (CGVS, p. 14). Aan dit excuus kan maar weinig geloof worden gehecht, gezien uit de enveloppe die u neerlegt blijkt dat deze documenten al op 1 maart 2021 naar u werden verstuurd (documenten 11), en zelfs indien u deze documenten maar net zou hebben ontvangen, er van u verwacht kan worden dat u enige interesse vertoont in het werk van uw broer, wat de aanleiding zou zijn geweest van uw problemen, en deze documenten ook bekijkt. Bovendien valt op deze politiekaart ook te lezen dat de einddatum ervan 04/06/1397 (26 augustus 2018) is, terwijl u beweert dat uw broer ook hierna nog voor de politie werkte, tot aan jullie vertrek uit Afghanistan in Asad 1398 (juli/augustus 2019) (CGVS, p. 16, p. 17).”* Verzoeker voert hiertegen geen inhoudelijk verweer. Verder stelt de Raad vast dat, zelfs als rekening wordt gehouden met het gegeven dat deze badge dateert van vijf jaar geleden, de drukkwaliteit van het originele document aangebracht bij aanvullende nota slecht is en gefabriceerd overkomt.

Over de bankkaart stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast: *“Deze bankkaart bevat wel de naam R.(...), maar er kan op basis van deze kaart niet worden afgeleid of dit daadwerkelijk om de bankkaart van uw broer gaat of dat hij daadwerkelijk voor de politie werkte.”* Op de bankkaart wordt

immers geen familienaam of de naam van de vader vermeld. Verder blijkt dat de kopie van de bankkaart die zich bevindt in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 5) niet overeenkomt met de originele bankkaart, voorgelegd bij aanvullende nota. De kopie van de bankkaart betreft een bank-kaart uitgegeven door Commerzbank AG, Frankfurt, terwijl de originele bankkaart melding maakt van New Kabul Bank. Er liggen aldus twee verschillende bankkaarten voor. De argumentatie van verzoeker ter terechtzitting dat de bankkaart wel kan worden gelinkt aan het dossier van zijn broer, daar een militair in hoofddorpe is gekend door zijn nummer, kan niet overtuigen. De Raad kan immers nergens op de twee bankkaarten een *“militair nummer”* terugvinden. De nummers die worden vermeld hebben louter betrekking op bankrekeninggegevens en kunnen verder ook niet op andere documenten die verband houden met de werkzaamheden van verzoekers broer worden teruggevonden.

Wat betreft het document *“completion of training”* stelt de Raad vast dat de datum van afgifte van dit document niet is ingevuld en verder enkel de voornaam R. wordt vermeld maar geen familienaam of de naam van de vader. Verder blijkt hieruit ook niet wanneer de *“maintenance training”* juist zou zijn gevolgd. Tevens stelt de Raad in het document een merkbaar verschil in drukkwaliteit vast. De verschillende functies en handtekeningen alsook het logo van het ‘Ministry of Interior’ zijn niet scherp afgeleid en voorts is de pixelstructuur duidelijk waarneembaar. Dit wijst op knip- en plakwerk aan de hand van kleurenkopieën dan wel ingescande kleurenkopieën waarbij de Raad bemerkt dat kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie en om het even waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Het diploma (certificaat) waarin wordt vermeld dat verzoekers broer de trainingscursus van 14 januari 2012 tot 3 mei 2012 voor onderofficieren van de Afghaanse nationale politie heeft afgerond, bevat een taal- en typfout in het Engels (*“He is recognized for her active participation and professionalism Displayed throughout this training course”*). Ook hier stelt de Raad vast dat het watermerk en de stempels niet scherp afgeleid zijn en dat de pixelstructuur duidelijk waarneembaar is waarbij de stempels geprint lijken te zijn. Verder lijkt ook tipp-ex te zijn gebruikt waarover met zwarte balpen werd geschreven. Ook de dankbrief van 23 juni 2018 bevat een stempel waarbij een duidelijke pixelstructuur zichtbaar is en die dus ingescand of geprint lijkt te zijn, waarna er een handtekening over werd gezet.

De brief over de tewerkstelling van twee sergeanten in de schaal van onderofficieren van 15 augustus 2018, voorgelegd bij aanvullende nota, bevat een geschreven toevoeging die niet figureert op de kopie die verzoeker eerder aan het CGVS overmaakte. Verder werd ook hier met tipp-ex gecorrigeerd (AD CGVS, stuk 5). De brief met betrekking tot wijziging van tewerkstelling van 12 september 2018, bevat eveneens een typfout in het Engels (*“Ministry of Interior Islamic r republic of Afghanistan”*), daar waar de brief de brief inzake de wijziging van tewerkstelling van twee sergeanten van 5 september 2018 zulke typfout niet bevat (*“Ministry of Interior of Islamic Republic of Afghanistan”*).

Naast de dankbrief van 23 juni 2018, de brief over de tewerkstelling van twee sergeanten in de schaal van onderofficieren van 15 augustus 2018, de brief inzake de wijziging van tewerkstelling van twee sergeanten van 5 september 2018 en de brief met betrekking tot wijziging van tewerkstelling van 12 september 2018, stelt de Raad vast dat er geen stukken voorliggen die dateren van na het jaar 2018. Verzoekers argumentatie ter terechtzitting dat hij nooit heeft gesteld dat dit de laatste politiebadge zou zijn van zijn broer, neemt niet weg dat er geen begin van bewijs voorligt waaruit blijkt dat verzoekers broer in 2019 (nog) voor de Afghaanse nationale politie werkzaam zou zijn geweest.

Het geheel van voorgaande bevindingen maakt dat er zwaarwegende aanwijzingen voorhanden zijn die de reeds relatieve bewijswaarde van deze Afghaanse documenten verder ernstig ondermijnen waardoor de Raad niet overtuigd is dat er in casu originele documenten voorliggen.

Wat betreft de foto's die door verzoeker worden neergelegd, bemerkt de Raad dat aan privéfoto's slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend wegens mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie. De Raad heeft immers geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Verzoeker kan overigens zelf niet vertellen in welke omstandigheden deze foto's werden genomen (NPO, p. 15). Hij heeft nooit de moeite gedaan om aan zijn vader te vragen wat er op deze foto's staat, maar zou gewoon hebben gevraagd naar bewijzen die te maken hebben met zijn broer.

Bij aanvullende nota's legt verzoeker nog het inschrijvingsformulier neer voor zijn lessen Nederlands, een e-mail van zijn leerkracht Nederlands, loonbrieven en een huurovereenkomst. Deze documenten geven enkel aan dat verzoeker in België een appartement huurt, hier is tewerkgesteld en dat hij lessen

Nederlands volgt. Deze elementen houden evenwel geen verband met zijn vluchtrelaas, maar zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toege-schreven verwestering.

Wat betreft de dreigbrieven die afkomstig zouden zijn van de taliban, verwijst de Raad wederom naar de voormelde landeninformatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten in het algemeen bijzonder relatief is.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun beperkte bewijswaarde en inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken immers op zich niet overtuigen voor wat betreft de tewerkstelling van verzoekers broer bij de Afghaanse nationale politie, hetgeen een kernelement vormt van verzoekers vluchtrelaas.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker middels zijn verklaringen er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een broer heeft die voor de voormalige Afghaanse nationale politie zou hebben gewerkt.

De commissaris-generaal stelt terdege vast dat verzoeker vage en algemene verklaringen aflegt over het werk van zijn broer. Gevraagd om te vertellen over het werk van zijn broer, kwam hij tijdens het persoonlijk onderhoud immers niet verder dan te stellen dat zijn broer werkte voor de politie, hij ver van huis gestationeerd was, alleen zijn ouders ervan op de hoogte waren en zijn broer werd overgeplaatst dicht naar zijn huis, waarna mensen zijn job ontdekten (NPO, p. 11). In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker op het merendeel van de vragen die hem worden gesteld ofwel in eerste instantie zeer vaag blijft in zijn antwoorden op pertinente vragen (bv. over het tijdstip dat zijn broer begon te werken bij de politie (*“heel lang geleden”*), of over welke politie (*“gewoon politie”*), ofwel beweert het allemaal niet te weten (bv. wat zijn broer moest doen om zich bij de politie aan te sluiten, waar precies in Kabul hij was gestationeerd, wat zijn taken waren bij de politie, zijn rang, namen van zijn collega's of commandanten) (NPO, p. 12-15). Met dergelijke vage en algemene verklaringen over het werk van zijn broer en nietszeggende antwoorden, terwijl verzoeker wel meermaals de kans kreeg om over diens werk te vertellen, maakt hij het profiel van zijn broer als lid van de politie niet aannemelijk. Dat verzoeker pas na aandringen een jaartal kan geven wanneer zijn broer begon te werken voor de politie of later aangaf dat zijn broer voor de Afghaanse nationale politie werkte, weegt niet op tegen zijn oorspronkelijke vage verklaringen in deze. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan het juiste jaartal, de juiste politie en de rang van zijn broer kan aangeven, te meer de tewerkstelling van zijn broer aan de basis ligt van zijn vlucht en te meer verzoeker bij het CGVS documenten voorlegt waarin deze informatie te lezen valt maar die hij evenwel niet heeft bekeken voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (NPO, p. 13-15). Dit gebrek aan interesse voor de documenten die verband houden met de voorgehouden werkzaamheden van zijn broer bij de Afghaanse nationale politie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Daar verzoeker verklaart tot de achtste graad naar school te zijn geweest (NPO, p. 5), kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens op de politieke kaart zou hebben gelezen welke rang zijn broer zou hebben.

Wat verzoeker daarna wel weet, is verder niet overtuigend. Waar hij eerder niet verder kwam dan te stellen dat zijn broer ver weg werkte, dan werd overgeplaatst en dichtbij werkte, kan hij later wel vertellen dat zijn broer in Kabul was gestationeerd en werd overgeplaatst naar Damaan (NPO, p. 13). Zijn broer zou hem dit hebben verteld toen zij samen onderweg waren (NPO, p. 13). Als hij hier echter daadwerkelijk met zijn broer over zou hebben gepraat, kan er van verzoeker worden verwacht dat hij hier verder over weet uit te weiden, quod non in casu. Verzoeker spreekt zich overigens tegen waar hij eerder had gezegd niet met zijn broer te hebben gepraat over diens job (NPO, p. 12).

Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege: *“U wordt eveneens gevraagd waarom uw broer bij de politie is gaan werken en pretendeert te weten dat dit was omdat hij voor zijn land en de mensheid wilde werken en de familie wilde helpen. U kan echter niet duiden hoe u dit weet, maar geeft hiernaar gevraagd het nietszeggende antwoord dat het uw broer was en iedereen ambities en dromen heeft. U stelt echter*

vervolgens er nooit met uw broer over te hebben gesproken en wordt nogmaals gevraagd hoe u het dan juist wist, voor u, in tegenstelling tot wat u eerder liet uitschijnen, plots stelt dat het waarschijnlijk zo was (CGVS, p. 12). Opnieuw slaagt u er dus niet in om coherente verklaringen af te leggen over het werk van uw broer en wat u ervan wist."

Dat verzoeker verklaarde dat zijn broer een groen uniform had (NPO, p. 12), neemt niet weg dat hij geheel niet wist welke hoogste rang zijn broer had behaald (NPO, p. 14), terwijl dit net kan worden gelezen op de politiekaart van zijn broer die verzoeker zelf neerlegt, alsook zelfs niet wist welke taken zijn broer precies vervulde bij de nationale politie (NPO, p. 13). De concrete taken die zijn broer bij de politie vervulde betreffen evenwel een kernelement van diens beweerde werkzaamheden bij de politie. Dat verzoeker hiernaar zelfs nooit heeft gevraagd, duidt wederom op een verregaand gebrek aan interesse (NPO, p. 13). Dat verzoeker kon vertellen hoeveel zijn broer per maand verdiende, hetgeen zijn broer onderweg zou hebben verteld (NPO, p. 14), neemt niet weg dat verzoeker dan weer niet kan vertellen bij welke bank het loon werd gestort, hoewel hij een bankkaart voorlegt (NPO, p. 15), waarvan overigens niet kan blijken of dit daadwerkelijk om de bankkaart van zijn broer gaat of dat hij daadwerkelijk voor de politie werkte, zoals hierboven reeds aangestipt. Ten slotte stelt de Raad vast dat de protection officer bij de kopieën van de foto's heeft genoteerd dat het uniform waarmee verzoekers broer staat afgebeeld "blauw" is (AD CGVS, stuk 5, map met documenten), hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen dat het uniform "groen" zou zijn.

Verzoekers vage en algemene verklaringen kunnen niet worden vergoelikt door zijn jonge leeftijd (12 of 13 jaar) op het moment dat zijn broer bij de politie ging. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn broer over zijn job hebben gepraat toen zij samen onderweg waren richting Europa (NPO, p. 13). Uit voormeld leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn binnenkomst in België minstens 19,5 jaar was. Er mag dan ook worden aangenomen dat hij voor de Belgische asielinstanties meer weet te vertellen over hetgeen zijn broer hem tijdens hun reis over zijn job heeft verteld en dat hij hierover coherente verklaringen aflegt. In dezelfde zin mag ook worden verwacht dat verzoeker zich meer bevraagd zou hebben bij zijn broer over diens werkzaamheden bij de politie, aangezien dit werk aan de basis zou liggen van hun vlucht uit Afghanistan. Ook mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd bij zijn ouders – met wie hij nog in contact staat en die hem de werkdocumenten van zijn broer zouden hebben toegestuurd (NPO, p. 3, 9) – over de job van zijn broer aangezien dit de aanleiding zou zijn geweest van zijn problemen met de taliban, zodat hij voor de Belgische asiel-instanties hierover volledige en coherente verklaringen kon afleggen. Dat zijn vader tot nu niet meer zou hebben verteld over het werk van zijn broer (NPO, p. 12) is niet aannemelijk; redelijkerwijze kan van zijn vader worden verwacht dat hij verzoeker nader inlicht over de werkzaamheden van zijn broer voor de Afghaanse politie, aangezien zijn ouders hier van in het begin op de hoogte waren (NPO, p. 11) en zijn vader moet beseffen dat deze informatie van belang kan zijn voor het verzoek om internationale bescherming.

De bewering dat zijn broer zijn job voor lange tijd heeft verzwegen, doet aan dit alles geen afbreuk.

Verzoekers gebrek aan kennis en het ernstig gebrek aan interesse om zich hierover te informeren, hoewel hij twee bronnen van informatie tot zijn beschikking had, met name zijn broer en zijn ouders, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn vrees.

Dezelfde bemerking geldt overigens voor de door verzoeker neergelegde documenten en foto's met betrekking tot het werk van zijn broer. Zoals hierboven uiteengezet, weet verzoeker niet wat er in deze documenten staat noch kan hij vertellen in welke omstandigheden de foto's werden genomen. Het gebrek aan kennis over de inhoud van de stukken die hij zelf neerlegt alsook de vaststelling dat verzoeker geen moeite heeft gedaan om zich hierover te informeren, doet wederom ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn vrees.

Dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een broer heeft die voor de voormalige Afghaanse nationale politie zou hebben gewerkt, blijkt verder eveneens uit de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegt over hoe hij zelf wist over het werk van zijn broer. De commissaris-generaal motiveert op goede grond: *"U situeert dit moment namelijk in de tiende maand van 1397, en beschrijft hoe u terugkwam van uw school, naar het veld ging en okra's begon te oogsten, en u toen hoorde hoe uw vader tegen uw moeder zei dat uw broer voor de politie werkte en de Taliban wilde dat hij hiermee zou stoppen en zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 18-19). U had nochtans eerder uitgelegd dat okra's werden geoogst in de maand hamal (CGVS, p. 7), de eerste maand volgens de Afghaanse kalender. Gewezen op uw tegenstrijdigheid, vraagt u nog eens eerst wat er juist bedoeld werd, voor u beweert dat de vraag ging over wanneer de dreigbrief werd geleverd (CGVS, p. 19). Deze poging tot verschoning kan hoegenaamd niet overtuigen. U zou de eerste dreigbrief weliswaar in de eerste maand van 1398 hebben ontvangen, dit verklaart echter niet waarom u dan opeens over de tiende maand van 1397 zou spreken. Bovendien was de vraag die u gesteld werd zeer duidelijk, met name om te vertellen over het moment dat u hoorde dat*

uw broer voor de politie werkte en beschrijft u zelf ook in uw antwoord dat u hoorde hoe uw vader info doorgaf aan uw moeder over het feit dat uw broer bij de politie werkte (CGVS, p. 18-19)."

Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen te herhalen en te citeren, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voormelde ernstige vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden maken dat geen geloof kan worden aan het beweerde profiel van verzoekers broer, met name dat hij werkzaam was voor de Afghaanse nationale politie.

Waar verzoeker op algemene wijze oppert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij laaggeschoold is en met het feit dat hij zeer jong is, kan hij niet zonder meer worden gevolgd.

De Raad herinnert aan het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 24 september 2020 waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,5 jaar oud was. Dit betekent dat hij op het moment zijn persoonlijk onderhoud op 14 december 2021 bij het CGVS minstens 20,5 jaar oud moet zijn geweest. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij tot de achtste graad naar school is geweest (verklaringen DVZ, punt 11; NPO, p. 5) en dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan in juli/augustus 2019 minstens 18 jaar oud was. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die de aanleiding waren om zijn land van herkomst te verlaten alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers scholing en leeftijd op het moment van zijn voorgehouden problemen met de taliban en dat hij doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet in concreto aan.

5.4. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van zijn broer als politieagent, maakt dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban die verzoeker als gevolg hiervan zou hebben gekend.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend ten gevolge van zijn broer ook niet coherent en slaagt hij er niet in om een duidelijk beeld te scheppen over hoe vaak zijn vader nu juist werd benaderd, zoals in de bestreden beslissing terdege uitvoerig wordt toegelicht als volgt: *"Gevraagd welke andere incidenten er gebeurden in de periode tussen dat jullie de eerste brief en de tweede brief kregen, antwoordt u dat er niets gebeurde (CGVS, p. 20). U had nochtans eerder verklaard dat uw vader weldegelijk in deze periode zou zijn benaderd door de taliban (CGVS, p. 17) en er moet u expliciet naar gevraagd worden voor u kan zeggen dat dit inderdaad zo was (CGVS, p. 20). Daarbij komt ook nog dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel vermeldde dat uw vader werd benaderd voor u de eerste brief kreeg van de taliban (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl u aan het CGVS beweert dat uw vader werd benaderd door de taliban voor jullie de eerste brief kregen én in de periode tussen de eerste en de tweede brief (CGVS, p. 17). Het is uitermate vreemd dat u het naliet dit incident bij DVZ te vermelden, zeker omdat de taliban bij dit incident, in tegenstelling tot het vorige incident, expliciet naar u verwees en eiste dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 17).*

U slaagt er verder niet in om een duidelijk beeld te scheppen van hoe vaak uw vader nu juist benaderd werd, en beweert hierover niets specifiek te weten (CGVS, p. 19). U verklaart echter omwille van deze problemen het land te hebben verlaten, dan kan er van u verwacht worden dat u hierover met uw familie heeft gepraat en u deze informatie ook weet. U kon bovendien weldegelijk over een aantal incidenten vertellen waarbij uw vader werd benaderd. Dat u er dan ook niet in slaagt om te antwoorden op de vraag van hoeveel incidenten waarbij uw vader werd benaderd u zelf weet op de hoogte bent, en u zich ervan af maakt met de vage verklaring dat u gewoon weet dat hij verschillende keren werd benaderd en verbaal werd bedreigd (CGVS, p. 19), toont nog maar eens dat u zich van den domme houdt en plaatst uw asielrelaas verder op losse schroeven."

Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.5. De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud, waarvan verzoeker overigens geen kennis heeft, en beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de talrijke vaagheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden die in verzoekers verklaringen worden vastgesteld.

Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde profiel van zijn broer als politie-agent, is verzoekers verwijzing naar persoonlijke getuigenissen van andere Afghanen en landen-informatie over familieleden van leden van de voormalige Afghaanse overheid niet dienstig.

Verzoekers kritiek op de overige bevindingen van de commissaris-generaal, met name wat betreft het onvermeld laten van de tewerkstelling van zijn broer bij de politie op diens taskara alsook zijn opgetekende verklaringen op de DVZ-fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling omtrent de naam van zijn broer, betreffen overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest, kan hij allerminst worden gevolgd. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek wordt verwezen, kan dit immers geenszins worden afgeleid. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn beschermingsverzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Wat betreft de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, verwijst de Raad naar de beoordeling ervan in punt 5.2.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers broer, noch aan de voorgehouden problemen met de taliban die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.6. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' of als ongelovige zal worden beschouwd.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering en/of wegens verblijf in het buitenland of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een

verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met de vraag of die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die zijn gebaseerd op een godsdienstige overtuiging of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdienst’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., pt. 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een

gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Er kan, gelet op de relevante rechtspraak van het Hof en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.7. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (‘Ministry of Communications and Information Technology’) wel bevolen om de toegang tot

bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie van maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.8. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 14 december 2021 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds september 2020 in België verblijft en meerderjarig is. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker tussen de 18 en 20 jaar oud was toen hij in juli/augustus 2019 uit Afghanistan vertrok waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij in België aankwam.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift grotendeels tot het verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België alsook naar algemene landeninformatie maar hieruit kan niet blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij tijdens zijn verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België/Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

Het inschrijvingsformulier voor de taal cursus Nederlands, de e-mail van zijn leerkracht Nederlands, de loonbrieven en de huurovereenkomst voor een appartement in Antwerpen (aanvullende nota's verzoeker) geven enkel aan dat verzoeker in België een appartement huurt, is tewerkgesteld en in zijn levensonderhoud voorziet alsook dat hij lessen Nederlands volgt en dat hij een goede leerling is. Hieruit en uit de aard van deze activiteiten, zoals zijn tewerkstelling, het volgen van lessen Nederlands en het hebben van huisvesting, zoals heden bekend aan de Raad, kan echter niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat hij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling hier of het volgen van taallessen om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als ongelovige te worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitische moslim beschrijft (NPO, p. 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert te worden vervolgd.

Aldus maakt verzoeker in deze stand van zaken nergens concreet aannemelijk dat er omwille van enige activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen in zijn hoofd sprake is van een verwestering/normoverschrijding of hem hierdoor een verwestering/normoverschrijding zou worden toegeschreven.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die van voor de machtsovername dateert en anderzijds verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt ten slotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De argumenten van verzoeker dat, moest hij kunnen, hij al zou zijn teruggekeerd en dat het feit dat hij al zo lang rondloopt op zoek naar internationale bescherming precies bewijst dat hij niet kan terugkeren, zijn niet afdoende. Immers beperkt hij zich hier tot niet-gestaafde, blote beweringen.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden; hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar in het verzoekschrift een fragment uit het Nansenprofiel 3-21 wordt geciteerd en verzoeker hieruit besluit dat verwesterde Afghanen worden vervolgd, wijst de Raad er nog op dat dit rapport informatie bevat die enkel betrekking heeft op de vervolging van de etnische minderheid van de Hazara's, waartoe verzoeker niet behoort. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

5.8. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, voort-durende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineen-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Verzoeker verwijst naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, maar hij voegt deze beslissing niet bij zijn verzoekschrift, noch voegt hij een werkende hyperlink toe, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c)

van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld is in deze provincie dat evenwel geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hoge mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 136-138).

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Deze bevindingen worden door verzoeker niet dienstig betwist en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker beweert immers enkel dat hij de persoonlijke omstandigheden, die ertoe kunnen leiden dat hij specifiek zal worden geraakt door het willekeurig geweld, voldoende heeft aangetoond, doch deze loutere overtuiging volstaat niet. Verzoeker zet deze omstandigheden immers niet verder uiteen. In zoverre verzoeker wat dat betreft verwijst naar zijn vluchtrelaas en zijn verblijf in Europa, verwijst de Raad

naar wat daarover supra, onder punt 5, reeds werd gesteld.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is verzoekers betoog dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn, niet dienstig en is een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen en persoonlijke omstandigheden zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van de zaak.

9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------